

[Gustav Pedersen.]

hverken Raastoffer eller andre Ting, der skulde bringe Produktionen i Sving, kunde være til Raadighed lige med det samme, maatte afbødes gennem særlige Foranstaltninger, at man ikke kunde komme ind i normale lovgivningsmæssige Forhold paa dette Omraade, før der var nogenlunde normale Vilkaar. En anden Ting, der er Grund til at tage Hensyn til, er, at Understøttelsen til arbejdsløse og dem, der er paa Arbejdsfordeling, nødvendigvis maa behandles i en vis Sammenhæng med de Lønninger, der er gældende for Arbejderne, og i øvrigt ogsaa i Overensstemmelse med den Prisudvikling, der foregaar.

Nu ved vi alle sammen, at Lønsituationen for det kommende Foraar antagelig ikke vil være afklaret før hen i Marts Maaned. Der er ingen, der har Ret til at regne med, at vi ved noget positivt om Lønniveauet, før vi er henne i Marts Maaned. Endvidere kender vi intet til, hvordan Pristallet pr. 1. Januar kommer til at se ud, det kan først være behandlet i Begyndelsen af Februar Maaned. Ydermere ved vi ikke, hvorledes Autoriteterne, eventuelt Lovgivningsmagten, vil stille sig til det Misforhold, der er mellem Tjenestemændenes Udgiftstal, som jo ogsaa anvendes i Forbindelse med Arbejdsløshedsunderstøttelsen, og Tjenestemændenes Lønninger. Man har allerede gennem de ekstraordinære Tillæg til Reguleringstillæggene dispenseret fra den almindelige Regel om, at Reguleringstillægget skal følge Udgiftstallet, og man har gjort det, fordi det erkendes fra alle Sider, at hverken det almindelige Detailpristal eller Tjenestemændenes Udgiftstal kan give det rigtige Billede af den herskende Dyrtd, idet man bl. a. ikke kan indregne Vareforringelserne i Pristallet.

Det vil altsaa sige, at vi ved helt sikkert, at de Forudsætninger, hvorefter vi i Virkeligheden skal gøre det foreliggende Lovforslag færdigt, ikke er kendt før omkring Slutningen af Marts Maaned. Derfor er det efter mit Partis Opfattelse kun en halv Foranstaltning, naar man forlænger de nugældende ekstraordinære Bestemmelser til Udgangen af Januar Maaned. Jeg kan daarligt tænke mig, at det kan være finansielle Bekymringer, der er Anledning til, at man ikke forlænger dem til 31. Marts. Naar man tager i Betragtning, hvad der i øvrigt ligger af Beløb i Statsregnskabet eller paa Finansloven af ekstraordinær Karakter, kan jeg daarligt tænke mig, at det Beløb, der har været Tale om her til arbejdsløse, skulde være Hovedaarsagen til, at

man ikke vil forlænge Bestemmelserne Regnskabsaaret ud. Jeg kan heller ikke tænke mig, at det skulde være saadan, at man mistænker Arbejderne for, at der i den Periode, der nu stunder til, og hvor man ved, at Arbejdsløshedstallet uvægerligt vil stige, ikke skulde være fornøden Arbejdskraft til at udføre det forhaandenværende Arbejde.

Der er altsaa ikke nogen saglig Grund til at undlade at gøre det, som er det eneste naturlige, nemlig at forlænge de midlertidige Foranstaltninger Regnskabsaaret ud. Jeg understreger, at dette Regnskabsaar er ogsaa Arbejdsløshedskassernes Regnskabsaar, og det vil være overordentlig vanskeligt for dem at komme igennem med nye Foranstaltninger i Slutningen af Regnskabsaaret. Naar der ikke er saadanne saglige eller presserende Grunde, vil jeg for mit Vedkommende mene, at saa skylder den danske Rigsdag de daarligt stillede, at man viser dem det Hensyn at forlænge de ekstraordinære Foranstaltninger til Udgangen af Regnskabsaaret, altsaa til 31. Marts.

Jeg vil gerne allerede paa dette Tidspunkt meddele, at mit Parti agter ved Lovforslagets anden Behandling at stille Ændringsforslag gaaende ud paa, at Fristen forlænges, ikke til 31. Januar, men til 31. Marts.

Sønderup: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag. Jeg finder ingen Anledning til paa indeværende Tidspunkt at lægge op til nogen stor Debat om Lovforslaget, saa meget mere som vi befinder os midt i det Udvalgsarbejde, der har Relation til hele Spørgsmaalet. Jeg synes, vi skal tage Tingene i den naturlige Rækkefølge, hvori de melder sig. Først er der det Lovforslag, som vi behandler i Dag, og som betyder en Forlængelse af den nugældende Ordning med Understøttelse til de arbejdsløse og arbejdsfordelte. Dernæst er der Udvalgsarbejdet med det Lovforslag, Regeringen for ca. 14 Dage siden fremsatte med Henblik paa en Ændring af det her omtalte Forhold; det fortsættes — hvad Resultatet bliver, maa Fremtiden vise. Det er muligt, at vi med Hensyn til Udformningen af det paagældende Lovforslag kan naa til Enighed, og hvis det bliver Tilfældet, saa kan vi maaske ogsaa til sin Tid i Forbindelse med samme Lovforslag komme til en Forstaelse om, hvornaar det skal træde i Kraft. Om det sker en Uges Tid eller nogle Uger før eller senere, er ikke det afgørende.

Maa jeg saa til det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersens Udtalelser vedrørende